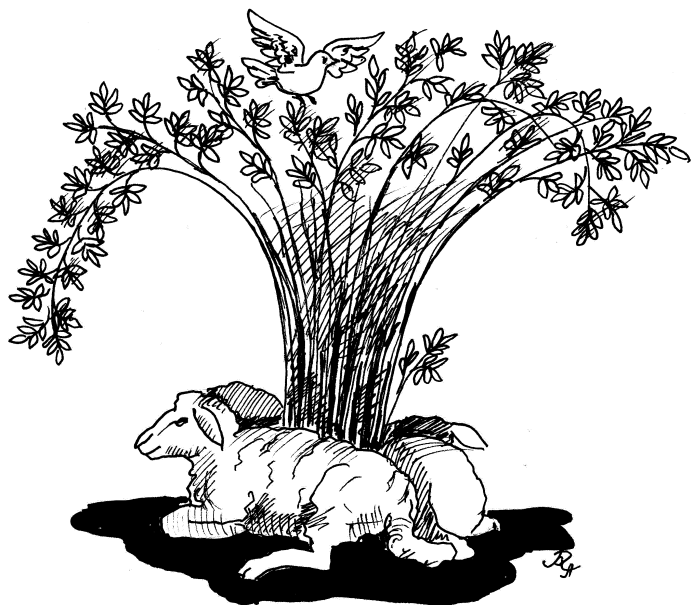

Приказка за бодливият храст

Има един храст, по чиито клонки растат многобройни остри, твърди и бодливи шипове. Всяка пролет обаче той се окичва с бяло-розов цвят и украсява ливадите, горите и планинските възвишения. Наесен дава изобилен плод – малки червени плодчета, които като поръсени капчици кръв обагрят върховете на тънките му клони. Тогава идват хората и ги събират, за да почерпят здраве от това красиво, но бодливо растение. Нека да го направим главен герой в тази наша приказка, за да извлечем поука от нея.

Погледнал Бог от небесните висини и видял, че земята в древна Палестина била оголена и камениста. Нямало по нея много зеленина, нито сянка. Слънцето печало с изгарящата си мощ и нагрявало силно сивкавата пръст. Хора и животни стенели и отправяли молитви към Всевишния да изпрати хладина, за да не загинат. Развълнувало се Божието любящо сърце и решил Създателят да помогне на хората в тази част на света. Разтворил творящата Си десница и ето, там имало малко жълтеникаво семенце.

– Поставям те на земята да служиш на хората и животните, да им носиш

радост и да принасяш полза – рекъл милостивият Бог и току пуснал малкото семенце.

То полетяло надолу и все надолу. Усетило обаче свободата си, решило семенцето само да избере мястото, където да падне и да поникне. Огледало се то наоколо, падайки, и видяло ниска долина.

– О, не, не тук! – си помислило. – Твърде ниско място е за мен това.

Огледало се пак и видяло висок хълм.

– Ето, това е друго – казала си малката жълта семчица. – Ще се виждам отдалеч и ще възхищавам всички. Това е, което аз желая! – решило семето и се насочило натам, към хълма. Това бил пътят, който то само си било избрало.

Минали години. Израсъл красив храст на хълма, наречен Голгота, намиращ се в околностите на Йерусалим. Имал буен зелен листак и правел прохладна сянка от жежкото палестинско слънце. Много хора, минаващи по близкия път, се отбивали при него, за да се разхладят в следобедната жегата. Стада овце поспирали и полягали под перестите му клонки, за да преживят на тишина и спокойствие. Малки птички свили своите гнезда сред клоната му и огласяли околността със своите песни. Не харесвал това красивият, но горделив храст. Не искал да помага на другите и да им доставя радост. Искал сам за себе си да живее. Това бил животът, който сам си избрал. Помолил се Богу:

– Боже, отърви ме от всички наоколо. Отпрати ги от мен. Не желая да им давам от сянката си, нито закрила от жегата, нито радост в неволята им. Искам да стоя нависоко и да ме гледат с учудване.

Чул тази молитва Всевишният и любящото Му сърце много се огорчило от това, че растението, за което имал чуден план, избрало да не върши волята Му. Затова Той оттеглил десницата Си, която го закриляла, и се отдалечил от горделивия храст. И веднага след това тънките клонки се покрили с твърди и остри като игли многобройни бодли...

Наистина всички избягали от бодливия храсталак. Никой не поспирал при него, никой не желаел сянката му и никой не се радвал на присъствието му. А той бил доволен от това.

Така минали години. Било пролет. В един отчайващо мрачен и тъжен ден към храста се приближил човек. Той бързо отрязал няколко тънки, но бодливи вейки от него и ги отнесъл в близкия град. Там хората сплели от тях трънен венец и го положили на главата на Божия Син. А после извели страдалеца от града и Го повели по пътя към Голгота. Виковете и крясъците на приближаващата тълпа привлекли вниманието на самотното растение.

– Какво ли става там? – се запитал бодливкото.

Не след дълго до него изкопали яма, в която поставили груб дървен кръст.

А на кръста увиснал безгрешният Син Божий. Висял Той между изсушената камениста земя и небесната висина – Сам, измъчен, с пирони, забити в ръцете и нозете, и с венец от тръни на главата. А острите шипове на трънения венец се забивали надълбоко и кръв се стичала по благо Мух, но измъчено лице.

Познало бодливото растение своите клони с остри бодли и много се натъжило.

– Боже – извикал храстът, – аз пожелах да стоя на високо и да ме гледат с учудване, а не да служа за наказание!

Някъде от безбрежната шир на просотора вятърът тихо довял гласа на Всевишния:

– Ето – рекъл Бог, – ти стоиш нависоко и всички те гледат с учудване. Нали това е пътят, който сам си избра, и животът, който пожела за себе си?! – И заглъхнал гласът от небесата...

Разбрало горделивото растение своята грешка и видяло, че гордостта предшества погибелта, а високоумието докарва падението.¹

– Боже, прости ми, че не изпълних Твоята воля, и ми помогни да се променя!

Дочул милостивият Бог и тази молитва на храста и се смилил над него. И ето, капки от кръвта на висящия на кръста Син Божий се поръсили като дъжд върху бодливите клони. И станало чудо – растението се покрило с бял цвят и заблестяло с белота и красотата.

– Това е цветът на Моята прошка – рекъл Творецът от небесата, – а за да не забравиш цената, на която я получи, ще раждаш плодове като капки кръв, които хората ще събират от теб, защото ще са лековити и ще им носят здраве и радост. Така ще принасяш полза и ще изпълняваш Моята воля за твоя живот – заглъхнал гласът от небесата и настанала тишина...

И до днес разкаялото се за гордостта си растение смирено изпълнява Божията воля. Всяка пролет се окичва с цвят, за да радва хората с красотата си и да им покаже, че в Божието сърце има милост за тези, които се покаяват... Лете пък прави приятна сянка и носи прохлада в лятната жегата. Наесен се обагрят в червено от изобилния си плод, който хората събират, за да черпят здраве и сила от него. Ти виждал ли си го? Наистина прилича на капки кръв. Какво стана с бодлите ли? Ами те са си там – големи, остри и твърди шипове, заради които всички наричат това растение ШИПКА!

Ето и поука за нас: Бог, нашият Създател, Който ни е сътворил, има специален промисъл за живота на всеки от нас. Ние хората обаче често изби-

---

¹ Притчи 16:18

раме своя път във от него – това е заради нашата горделивост. С това нараняваме любящото Божие сърце, отдалечаваме се от Неговия план за нашия живот и предизвикваме гнева на Съвършения Бог. Това наше непослушание ни обрича на гибелен път. Затова Милостивият Бог изпрати Сина Си, Исус Христос, Който невинен пострада на кръста вместо нас. Там на главата Му сложиха “тръните” на нашата горделивост и забиха “гвоздеите” на нашите лоши постъпки, думи и мисли, за да ни примири със Своя Отец...

Когато днес смирено помолим Бога да ни прости непослушанието, Той е готов да ни даде своята прошка и помощ, за да станем по-добри – такива, каквито ни иска Създателят ни.

